

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

พากันตื่นแล้วยังชาวพุทธเรา

ก่อนจ้งหัน

พระวัดเราคือวัดป่าบ้านตาด การปฏิบัติธรรมะในด้านจิตตภาวนา เครื่องอุปกรณ์หนุนกันมักจะอดอาหารมากในวัดนี้ การอดการผ่อนต่างกัน คือผ่อนไม่หนักมาก ค่อยเป็นค่อยไป การอดหนักมากแต่ผลดีต่างกัน นี่ละเป็นอุปกรณ์นะนี่การอดอาหารผ่อนอาหาร ไม่ใช่การละกิเลส การละกิเลสละด้วยความเพียร มีสติปัญญาเป็นสิ่งสำคัญ อันนี้เป็นเครื่องหนุน ผู้ปฏิบัติธรรมให้สังเกตตัวเอง การบำเพ็ญธรรมต้องใช้ความพินิจพิจารณา เฉพาะอย่างยิ่งนักปฏิบัติอย่าสักแต่ว่าทำ เติมนัจกรม นั่งสมาธิภาวนา เป็นกิริยาที่ทำ ส่วนสติปัญญาไม่มีใช้ไม่ได้นะ สติปัญญาต้องติดแนบไปเสมอ ผู้บำเพ็ญธรรมจะได้เห็นความก้าวหน้า ความหยุดชะงัก หรือความไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร จะทราบตัวเองจากสติปัญญานะ

ให้พากันเร่งภาวนา วัดนี้เรียกว่าแน่นหนามั่นคงในการประพฤติปฏิบัติทางด้านจิตตภาวนาตั้งแต่ไหนแต่ไรมา ไม่เคยลดหย่อนอ่อนลงไปเลย แม้จะช่วยชาติบ้านเมืองก็ช่วย แต่นี่ไม่เคยลดหย่อน หากมีความจำเป็นที่จะขอร้องให้ท่านมาช่วยบ้าง ก็ช่วยระยะกาลๆ จากนั้นหมุนเข้าสู่ความเพียรอันเป็นหลักเดิมตามเดิม นี่การประกอบความพากเพียรเพื่อหาความสุขความเจริญ โลกนี้หาความสุขความเจริญมาตลอดตั้งแต่กาลไหนๆ แต่ส่วนมากหาไปทางกิเลสเสีย มักจะโดนแต่พินแต่ไฟ ไม่ค่อยหาไปทางด้านธรรมะพอที่จะเจอเอาอรรถเอาธรรม ความสุขความเจริญเข้าสู่ใจ ให้ท่านทั้งหลายนำไปพิจารณา

เรื่องเสียงลั่นโลกอยู่นี้มีแต่เสียงกิเลส ธรรมเป็นผู้ฟัง ธรรมเป็นผู้ดู มีตั้งแต่เสียงกิเลสเพ่นพ่านๆ ถ้าว่าเป็นไฟก็เลยเมฆไปแล้วเปลวมัน มีแต่เรื่องเปลวไฟของกิเลสแสดงออกไป ที่สัตว์โลกวิ่งตามๆ ไม่รู้เนื้อรู้ตัว เอะอะออกมาอะไรมีแต่เรื่องกิเลส เราพูดจริงๆ เราสลดสังเวชนะ เราไม่ได้พูดถูกเหยียดหยามโลก เราก็เคยเป็นอย่างนี้มาแล้ว แต่เวลาได้ธรรมเข้ามาจับนี้รู้กันๆ แก้กันๆ ปิดออกจนกระทั่งเรื่องของกิเลสหมดไปจากหัวใจโดยสิ้นเชิง ความทุกข์เหล่านี้ไม่มีเลย มีตั้งแต่บรมสุขๆ

พระพุทธเจ้าท่านสอนโลกท่านสอนบรมสุข คือจิตที่ท่านชำระเรียบร้อยแล้วนั้นละเป็นบรมสุขนำมาสอนโลก ทั้งๆ ที่โลกมีแต่ความร้อนเป็นพินเป็นไฟ พระองค์สอนด้วยความชุ่มเย็น พระสาวกทั้งหลายท่านไม่ร้อนนะ ท่านมีความชุ่มเย็นเป็นสุข

ภายในจิตใจเพราะการบำเพ็ญธรรม เดียวนี้โลกเรามันไม่มีนิระธรรม มีตั้งแต่เรื่องของกิเลสเต็มบ้านเต็มเมือง ไปที่ไหนบ่นกันเรื่องทุกข์ จะไม่บ่นยังงั้นมันคว่าหาตั้งแต่ทุกข์หาความสุขความเจริญไม่มี

อย่างที่ออกประกาศข่าวนั้นข่าวนี้นักทั่วประเทศไทยเรานี้ละ ยังไม่ได้ออกพูดที่ไหนละทั่วประเทศไทย ชาวอรรถชาวธรรมชาวความดีงามทั้งหลาย ชาวผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบพอที่จะมาเป็นคติเครื่องเตือนใจซึ่งกันและกันนี้ เราพูดย้อมๆ ว่าไม่ค่อยมี พูดให้เต็มยศก็ว่าไม่มี เป็นอย่างนั้นละ ทำไม่ถึงว่าไม่ค่อยมีและไม่มี เพราะอำนาจของกิเลสมันรุนแรงมาก ยกกันตรงไหนยกกันตั้งแต่กิเลสที่จะเอาไฟมาเผาหัวเจ้าของทั้งนั้น มันโง่หรือฉลาดชาวพุทธเมืองไทยเรานี้ เราอยากถามว่าอย่างนั้นนะ มันเคยมองดูหัวใจเจ้าของไหม หรือมีตั้งแต่มาโธ่มาอดชื่อเสียง ยศถาบรรดาศักดิ์ ความมั่งคั่งมั่งมีดีเด่น ความรู้ความฉลาด เอามาอดกัน มีตั้งแต่เรื่องของกิเลสซึ่งมันชอบอด มันมาติดหัวใจคนมันจึงเป็นคนชอบอดไป ธรรมะท่านไม่อด ท่านจะมุ่งปฏิบัติให้รู้ภายในจิตใจของท่าน

เวลานี้เมืองไทยชาวคราวของอรรถของธรรมแทบไม่มีนะ พี่น้องชาวพุทธในเมืองไทยเราไปตายกันไหนหมด เราอยากถามว่าอย่างนี้ละ เพราะเราเกิดในเมืองไทยอยู่ในเมืองไทยด้วยกันมานาน ถูกกิเลสตัวเป็นพินเป็นไฟ ตัวทะเยอทะยานติดดินนี้เผาหัวอกมานานแสนนาน พึ่งมาพลิกขึ้นมาได้จากการประพฤติปฏิบัติธรรมตามคำสอนพระพุทธเจ้า เมื่อเจอขึ้นมาอย่างจังๆ เทียบกับสิ่งเหล่านั้นนี้บ๊อบมันก็รู้เรื่องรู้ราว จึงพูดให้เต็มหัวใจของเราว่า มันตายกันหมดแล้วหรือเมืองพุทธเรานี้ละ จึงไม่เคยสนใจกับอรรถกับธรรมยิ่งกว่าการติดดินกับกิเลส เราอยากพูดอย่างนี้ละ

เราอยู่ในท่ามกลางแห่งกองทุกข์กับพี่น้องทั้งหลาย แต่เจอสุขแล้ว พูดให้ชัดๆ อย่างนี้ละ ทุกข์เราก็เคยเจอมาแล้ว หาทางออกไม่ได้เมื่อไม่มีธรรม พอได้ธรรมเข้ามาหาทางออก ออกได้ๆ เต็มตัว แล้วมองลงมาในสิ่งที่เจ้าของเคยผ่านมาแล้ว สัตว์โลกทั้งหลายอยู่ด้วยกัน จมมอมแมมๆ เพราะฉะนั้นจึงว่าตื่นแล้วยัง เราอยากว่าอย่างนี้ละ พวกกันตื่นแล้วยังชาวพุทธเรา ไปที่ไหนมีแต่เรื่องของกิเลสออกเต็มบ้านเต็มเมือง ชาวคราวอะไรๆ มีตั้งแต่เรื่องของกิเลสจะเสริมไฟเผาหัวมันนั่นแหละ เรื่องอรรถเรื่องธรรมที่จะทำโลกให้มีความสงบร่มเย็นไม่มีแเง่ใดมุมใดนะ เราอยากพูดอย่างนี้ มันไม่เห็น

ถ้าท่านผู้บำเพ็ญอรรถธรรม เช่นวงกรรมฐานผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรมจริง ๆ ท่านก็อยู่ในป่าเงียบๆ เสีย ท่านไม่ค่อยมาแสดงอะไรละ โธ่พวกที่กระโตกกระตากยิ่งเหยงุ่นวายอยู่ มีแต่พวกกองทัพกิเลสทั้งนั้น อดดิบอดดิบอดทุกอย่าง กิเลสชอบอด อะไรๆ

อวดทั้งนั้นเรื่องของกิเลส ท่านทั้งหลายเป็นชาวพุทธหรือชาวผี เราอยากถามว่าอย่างนี้
 นะ ถ้าเป็นชาวพุทธแล้วให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมพระพุทธรเจ้า ให้มองดูหน้า
 พระพุทธรเจ้าบ้างนะ หน้าพระพุทธรเจ้านี้หน้าบรมสุข หน้าให้ความเมตตาต่อโลกทั้งสาม
 แดนโลกธาตุ ไม่มีหน้าใดจะเกินหน้าพระพุทธรเจ้าที่เต็มไปด้วยพระเมตตา หน้าเรามีแต่
 หน้าเศร้าโศกเหงาหงอย มีแต่หน้าพินหน้าไฟเผาไหม้กัน ให้พากันมองดูหน้า
 พระพุทธรเจ้า คือดูพระพุทธรเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ดูอรรถดูธรรมนำมาพิจารณา
 แก้ไขตนเองบ้าง

หลวงตานี้จวนจะตายแล้ว ไม่มีใครพูดละพูดอย่างหลวงตา อยากจะพูดว่าผู้ที่ไม่
 รู้ก็อาจมี เสียงอรรถเสียงธรรมไม่ค่อยมีนะ เป็นยังไงเมืองพุทธเรานี้มันตายกันหมดแล้ว
 เหรอ เราอยากพูดอย่างนี้นะ มันทำไมถึงหลับเอาอย่างสนิทเสียเหลือเกิน เอากิเลสตัว
 สกปรกโสภณมาโอบมาอวดกัน ประดับตกแต่งซี้ จะให้มันสวยงามให้มันหอมที่ไหนซี้ ฟัง
 ชินะ เอาธรรมเข้ามาประดับตัวเองซิ หอมไม่หอมรู้ตัวเอง เย็นน้ำอยู่ภายในจิตใจ ให้พา
 กันตื่นเนื้อตื่นตัวนะ ชาวพุทธเรามันลืมตัวเอาเหลือประมาณ แม้แต่ผู้ที่บวชมาอยู่ในวัด
 ในวา ก็ตั้งหน้าตั้งตาก่อพินก่อไฟเผาไหม้กันในวงวัด กระจายออกไปทั่วโลกให้โลกได้
 เกิดความสลดสังเวชว่าพวกหัวโล้นนี่นี้กว่าหาความสุขความสงบเย็นใจ มันกลับมาแต่
 พินแต่ไฟมาเผาไหม้กันหรือ ผู้มีสมบัติผู้ดีเขาอยากว่าอย่างนี้นะ

ไอ้พวกหัวโล้นๆ เรานี้มันเป็นอย่างนี้ มันรู้ตัวแล้วยังเวลานี้ กำลังก่อกวนกัน ยุ้งกัน
 โอ้ย เกาะพรรคเกาะพวกเกาะภาคเกาะอะไรเข้ามา เพื่อจะเอาไฟมาเผาไหม้ให้ได้
 ใจตัวเอง ใจของมันมันเป็นใจยังงี้ ใจของพระพุทธรเจ้าเป็นใจยังงี้ ที่สอนโลกมันอยู่เวลา
 นี้เป็นใจเช่นไร ทำไมมันจึงไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมพระพุทธรเจ้าบ้าง แหม กิเลสมัน
 ไม่ดูหน้าพระพุทธรเจ้าละ เรื่องกิเลสไม่ดูหน้าพระพุทธรเจ้า พระเทวทัตแตกกับ
 พระพุทธรเจ้าก็คือไม่ดูหน้าพระพุทธรเจ้า แต่พระเทวทัตรู้เนื้อรู้ตัวนะ กลับมาขอขมา
 พระองค์ ถูกแผ่นดินสูบที่หน้าวัดพระเชตุวัน เมื่อสุดวิสัยแล้วก็ยกคางกรรไกรนี้ ถูก
 แผ่นดินสูบเข้ามาถึงคางกรรไกร ขอขมาคางกรรไกรแต่พระพุทธรเจ้า ด้วยความสุดหัวใจ
 เป็นวาระสุดท้าย

พอพระอานนท์ไปทูลถาม พระองค์ทรงยิ้ม คำว่ายิ้มนี้ยิ้มมีเหตุมีผลนะ เออ เธอ
 ก็ไม่เสียที่แหละ เวลาก่อกรรมก่อเวรเธอก็ก่อเต็มเม็ดเต็มหน่วย ที่นี้ก่อความดีวาระ
 สุดท้าย เอาคางกรรไกรมาถวาย สุดท้ายของเธอนี้ การตกนรกหมกไหม้เพราะกรรมชั่ว
 ของเธอนี้ยอมรับว่าตก แต่วาระสุดท้ายกรรมดีของเธอที่ถวายคางกรรไกรนี้แหละ จะ
 ได้มาเกิดเป็นพระปัจเจกพุทธรเจ้าชื่อ อัญญิสาระ นั่นพระเทวทัตทำนรู้ตัว ผลแห่งความ

รู้ตัวกลับมาได้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าในวาระสุดท้าย พวกกันจำเอา พวกเรารู้ตัวแล้วยัง
ถ้าไม่รู้ตัวมันเก่งกว่านั้นไปอีกนะ จำให้ดี เอาละพอ ให้พร

หลังจิ้งห็น

ฟังเทศน์เมื่อเข้านี้เป็นยังไง (โอ้ ชอบมากค่ะ) แหมมันคันพินนะ มองดูมันเป็น
อย่างนั้นนี่นะ เลยเอาเสียบ้างใช้ไหม ธรรมดูโลกดูมาเท่าไร โลกมันไม่ดูธรรมก็เอาเสียบ้าง
นี่ยังน้อยไปนะ ถึงเวลาจะออก เวลามันออกกว่านี้น้อยไปนะ หลับหูหลับตายอ
ตัวเอง ไอ้คนตาบอดหลับหูหลับตายอตัวเอง ชนต้นไม้ต้นเสาให้เขาดู ยอตัวเอง แบบ
นั้นนะเดี๋ยวนี้ โลกตาบอดชนต้นไม้ภูเขาให้คนตาดีดู ชนต้นไม้ภูเขาด้วยความตาบอด
ของตัวเอง ด้วยการไอ้อวดของตัวเองด้วย นี่ชิมันนำทุเรศนะ เอาเสียบ้าง บางทีผู้มีนิสัย
พอจะรู้ตัวบ้าง นี่เรียกว่าสะกิดๆ เข้าไป ไอ้ตัวที่มันจะบินลงนั้นมันก็หาว่าเทศน์ดู
เทศน์ดำ เทศน์อย่างนี้ในเมืองไทยไม่เคยมี เขาก็ว่าอีกแหละ เขาจะไปอย่างนั้น ไอ้คน
นรกอย่างนี้ในเมืองไทยก็ไม่เคยมีเหมือนกัน มันไม่ยอมฟังเสียงธรรม ก็แก้กันตรงนั้นซิ

โอ้ ทุเรศจริงๆ นะเรื่องธรรมกับกิเลส แหม มันผาดโผนขนาดนั้นละกิเลสทุก
วันนี้ ผาดโผนดังที่ว่านี้ นี่ยังยกมาพูดเพียงเล็กน้อยนะไม่ได้มากอะไรนัก เอาสายตาของ
ธรรมจับเห็นหมดนี้ กิเลสมันทวนทาบอดชนนั้นชนนี้อวดโลกเขา อวดคนตาดีด้วย
ตาบอดชนนั้นชนนี้ตะนั้นตะนี้ให้คนตาดีดู ให้เขาอัศจรรย์ ไอ้ที่นั่นหัวมันชนต้นไม้
เพราะตาบอดของมัน มันถือเป็นของวิเศษ ให้คนตาดีดู โอ๊ย นำทุเรศนะ

เมื่อเข้ากำลังเทศน์พอดีไอ้หยองมา ฟาดไอ้หยองเลย จะต้มยาไอ้หยอง อย่าง
นั้นละเทศน์เราให้ท่านทั้งหลายฟังนะ จะไม่มีอะไรเลย เป็นธรรมล้วนๆ ออกหมด ที่สูง
ที่ต่ำที่อะไรอย่างนี้ไม่มี ธรรมเหนือหมด ถึงเวลาออกออกอย่างนั้นเลยทีเดียว เทศน์อยู่
ไอ้หยองมันมายุ่ง จะเอาไอ้หยองมาต้มยา แล้วคนก็ได้ฟังทั่วประเทศ ทั่วโลกนั้นละ ไอ้
หยองถูกต้มยา ไอ้หยองไอ้กัมันมักมากวนเวลาเทศน์ ตัวอื่นไม่ค่อยมา มันมีอยู่สามตัว
ที่มายุ่งอยู่ที่นี่ ไอ้หยองเป็นอันดับหนึ่ง ไอ้หมีเป็นอันดับสอง ไอ้จ้ำหลอดไม่ค่อยมายุ่งละ
สองตัวนี้เก่งมาก ได้ต้มยากันเรื่อยต้มยาหมา เข้าใจไหม

เรากำลังเร่งทางด้านจิตตภาวนาสำหรับพระ การแนะนำสั่งสอนเขาไปตอนที่เรา
ช่วยชาติ ไม่ได้ชอกแซกชกแซกเข้าไปตามวัดป่าต่างๆ ที่ท่านบำเพ็ญธรรม การแนะนำ
สั่งสอนก็ด้อยลงมาก สอนแต่ประชาชนเลยไม่ค่อยได้สอนพระ พระเป็นหลักสำคัญนะ
ในบ้านหนึ่งๆ ไปสร้างบ้านใหม่เมืองใหม่ที่ไหน ต้องสร้างวัดพร้อมๆ เป็นความจำเป็น
ขนาดไหน เราจึงถืออันนี้เป็นสำคัญ บ้านใดๆ มีวัดมีวามีที่ร่มเย็น ยิ่งเป็นผู้ปฏิบัติดี
ปฏิบัติชอบแล้วเย็นไปหมดเลยนะ แม้แต่ปฏิบัติสุมสุมสุมห่าเขาก็ยังถือว่าเป็นมงคลอยู่ นี่
ละเรื่องศาสนาเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร

พูดแว๊ดๆ เมื่อเข้านี้เหมือนจะกัดจะฉีก เรื่องกิเลสนี้ตื่นเป็นบ้ากันไปหมดนะ เรื่องธรรมนี้หลุดลากออกๆ อย่างรุนแรง ไม่งั้นจะถูกไฟเผาหมด จับจุดโยนออกๆ จะว่ารุนแรงหรือ กับไฟเผาอันไหนจะหนักกว่ากัน พิจารณาซิ จับโยนออกจากกองไฟๆ จะว่ารุนแรงหรือ ให้ไฟเผาหรือสบายดี เทียบกันอย่างนั้น ธรรมะที่เผ็ดร้อนๆ เหมือนจับลากออกๆ เทียบกันอย่างนั้น โห มันพิลึกพิลั่นนะ อย่างเราๆ ท่านๆ เวลายังไม่เห็นมัน ก็พออยู่ไปกินไป เวลามันเห็น โธ เรานอนอยู่ท่ามกลางงูจงอาง งูสามเหลี่ยม งูเห่า หลับครอกๆ

ผู้ที่นอนหลับครอกๆ คือไม่รู้ว่าเป็นงูจงอาง มหาพิษมหากภัย นี้งูเห่า นี้สามเหลี่ยมไม่รู้ นอนอยู่ท่ามกลาง มีหน้าซ้ายขยับลำทำเพลง เอาขาขัดห่างปล่อยทำไว้ก็ได้ ร้องเพลงเพลิน มันไม่รู้ว่าเป็นงูจงอาง นี้คืองูเห่า ทางนั้นไปเห็นเข้า โอ้ยตาย จับลากออกๆ เข้าใจหรือ นั่นเทียบอย่างนั้นนะ ยังมานอนสบายขยับลำทำเพลงปล่อยทำได้อยู่นี้ เข้าใจไหม เอาให้มันถึงขนาดนั้นชึกับความโง่ของจิตนอนใจกับกิเลส เหมือนกับขยับลำทำเพลงปล่อยทำ ฟาดให้มันถึงขนาดนั้นมันจะได้ถึงกัน มันหยาบหรือพูดนี้ ให้มันถึงกัน ความหมายว่านั่น นี่ละมันกล่อม

เวลาได้ธรรมเข้าไป ปฏิบัติธรรม พอปรากฏธรรมภายในใจ เฉพาะอย่างยิ่งจิตตภาวนามันจะรู้จัก ไม่มีจิตตภาวนาไม่ค่อยรู้นะ จิตตภาวนาค่อยสว่างออกๆ มันเห็นชิพอเห็นแล้วก็เอาละที่นี้ เริ่มละ หนักเข้าๆ ปีนออกๆ เวลามันหนักมากๆ เห็นภัยมากๆ หัวใจนี้เหมือนว่ามันสั่นริกๆ จะออกทำเดี่ยว เป็นตายไม่อยู่ คอขาดไม่อยู่ นี่ถึงขั้นมันแล้ว อย่างท่านผู้ปฏิบัติธรรมถึงธรรมขั้นสูง มีแต่จะไปทำเดี่ยวๆ นี่ละประเภทที่ความเพียรกล้า เห็นภัยเห็นเต็มหัวใจ เห็นภัยจากกิเลส เทียบกับจงอาง สามเหลี่ยม งูเห่า รอบตัว เห็นภัยคิดออก เห็นคุณค่าของธรรมก็เท่ากัน เห็นโทษของกิเลสเต็มหัวใจ เห็นคุณค่าของธรรมที่พาให้หลุดพ้นก็เต็มหัวใจ นี่ละอยู่ไม่ได้นะ ที่ท่านเรียกว่าความเพียรกล้า กล้าอย่างนี้เอง

พอพูดถึงเรื่องนี้แล้วก็มีในตำรา ดึงเข้ามาหาตัวจริงเลย นี่ละที่มันยอมรับกัน ท่านแสดงไว้ในตำราว่า พระโสณะ ท่านได้รับเอตทัคคะเลิศในทางความเพียรกล้า พระพุทธเจ้าทรงตั้งเอตทัคคะให้ พระโสณะนี้เลิศทางความเพียรกล้าในตำรา ท่านเดินจงกรมจนกระทั่งฝ่าเท้าแตก ว่างั้นนะ เราก็อ่านในตำรา เมื่อยังไม่มီးอะไรรับกันมันก็อ่านธรรมดาๆ นะ ที่นี้เวลาทำความเพียรไปๆ มันเข้าถึงขั้นนี้ เอ้า พูดให้มันชัดเจนนะ ลงได้เดินจงกรม ออกจากกระต๊อบไปเดินจงกรมหมดวันไม่รู้ตัว มันหมุนของมัน นี่ละความเพียรกล้า ไม่มีเรื่องเวล่ำเวลาอะไร เหมือนนักมวยที่เขาชกกันวงใน กรรมการอย่ามายุ่ง ถ้าไม่อยากตาย ว่างั้นเลย มีแต่นักมวยสองต่อสองพัดกัน

นี่ก็มีแต่กิเลสกับธรรมพัดกัน หมุนตัว ๆ นี่เรียกว่าความเพียรกล้า ไม่มีว่าร้อนว่าหนาวว่าเย็นว่าหนาวโหยอะไรเลย หมุนอยู่เหมือนนักมวยต่อยกันเวลานั้น จิตที่พัดกับกิเลสเข้าวังในก็แบบเดียวกัน ลงทางจกกรรมนี้ฟาดจนกระทั่งถึงเวลาปิดกวาดอาบน้ำอาบทำ ส่วนมากมักจะอาบอยู่ในป่าในเขาในแอ่งหินแอ่งอะไร เดินยังงั้นนะ วันนี้ก็เดิน วันหน้าก็เดิน กลางคืนก็เดินกลางวันก็เดิน เดินไม่หยุดไม่ถอย ที่ท่านว่าฝ่าเท้าแตกมันไม่ได้แตกนะ ท่านพูดนั้นท่านพูดกลาง ๆ ฝ่าเท้านี้มันหนาที่แรกนะ เราเดินไม่หยุดไม่ถอยมันบางเข้าไป ๆ กัดเข้าไป ๆ กัดเข้าไปถึงเนื้อ นั่นเรียกว่าฝ่าเท้าแตก คือมันกัดเข้าไปถึงเนื้อ

ที่นี้ก็ยกเราเองเป็นพยาน ยอมทันทีเลย อ้อ พระโสณะท่านทำความเพียร ความเพียรธรรมดา ๆ บังคับจนกระทั่งเดินจกกรรมจนฝ่าเท้าแตกนี้เป็นไปไม่ได้ วังนั้นเลยนะ ถ้าเป็นประเภทนี้แล้วได้ทันทีเลย คือมันเป็นกับเจ้าของซี ถ้าได้เข้าทางจกกรรมแล้วเท่านั้น ไม่มีหิวมีโหยไม่สนใจกับอะไรเลย เรียกว่าเข้าวังในตลอด ไม่รู้จักเข้าสายบ้ายเย็นไม่สนใจ พัดกันอยู่วงใน ๆ วันนี้ก็เดิน เดินไม่หยุด กลางคืนก็เดิน แล้วฝ่าเท้ามันจะได้หนาขนาดภูเขาจากไหนมาบังเอาไว้ มันก็ต้องบางเข้า ๆ จนถึงเนื้อ เราเองไม่ได้ฝ่าเท้าแตกนะ เอาให้มันชัด ๆ ก็เราเองเป็นคนทำ เวลาเข้ามาที่พักผ่อนเห็นกาน้ำนี้ โหย มันโตดใส่กัน ตอนนั้นมันไม่สนใจนะ พอมองเห็นกาน้ำนี้ใส่ป๊วะ กลิ่นนี้สลักก๊ก ๆ มันจะตาย ตอนนี่เรียกว่าให้น้ำ พัดกันอยู่ไม่สนใจ

ที่นี้มานั่ง ฝ่าเท้านี้อกร้อนเหมือนไฟลนเทียว ทำไมมันถึงอกร้อนเอานักหนา ฝ่าเท้าเรานี้หนา มันแตกหรือไง มันบางเข้าไปแล้วละนั่น เราก็เอาเท้าออกมาดูจริงๆ ให้มันชัด ๆ ก็เราเป็นเองนี่ มาดูก็ไม่เห็นแตกไม่เห็นถึงเนื้อ พอเอามือไปสัมผัสนี้ โหย เสียว มันกำลังจะถึงเนื้อแล้วนั่น เสียว ออกจากนั้นก็ถึงเนื้อ นี่เรียกว่าฝ่าเท้าแตก เรายังไม่แตก พูดให้มันชัด กิเลสแตกเสียก่อน ถ้ากิเลสยังไม่แตกฝ่าเท้าแตกแน่นอน นี่เราเชื่อแล้วนั่นเห็นไหม ความเพียรประเภทนี้แตก ไม่มีวันมีคืน แตกได้เพราะเดินอยู่ตลอดจะว่าไง เอาความจริงเข้ายันกันนี้ยอมรับกันเลยเทียว ที่ว่าฝ่าเท้าแตกเป็นอย่างนี้เอง คือเดินไม่หยุดไม่ถอย เดินไม่มีเวล่ำเวลา เพราะเข้าวังในกับกิเลสมันไปสนใจอะไรกับความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าร่างกายอะไร ไม่สนใจ มันจะหมุนอยู่ภายใน

ที่นี้พอกิเลสมันพังลงไป ความเพียรประเภทนั้นมันก็เป็นโลกใหม่ขึ้นมาละ เป็นเองไม่ต้องบังคับ ที่ความเพียรหมุนตัวทั้งวันทั้งคืน ก็เหมือนเครื่องมือรบนั่นละ ปล่อยเครื่องมือ ปล่อยเอง งานเสร็จแล้วปล่อยเอง ทำงานด้วยเครื่องมืออะไร พอเสร็จแล้วปล่อยเอง ๆ อันนี้ก็เหมือนกัน พอถึงขั้นที่ว่า ยอมเชื่อพระโสณะ อ้อ อย่างนี้เองที่ฝ่าเท้าท่านแตก นี่เราก็จะแตกแล้ว เพียงมาลูบ ๆ นี่เสียวหมดแล้ว มันเจ็บมันเสียวมันจะทะลุ

ถึงเนื้อ แต่กิเลสมันแตกเสียก่อน กิเลสแตกที่นี้ก็เลยหยุด เดินจงกรมแบบนั้นไม่มีอะไรที่เป็นความเพียรแบบนั้นลดลงเองโดยอัตโนมัติ เรียกว่าปล่อยเครื่องมือเอง ปล่อยเอง ๆ หมด อยู่ด้วยความเป็นอิสระ โลกว่างหมดเลย จำไปหมด ว่างไปหมด วุสิต พุทฺทมจฺริยํ กตํ ภฺรณียํ ขึ้นในนี้เลย เสร็จแล้วกิจที่ว่าตายกองกันมาตั้งกัปตั้งกัลป์ไม่มีสิ้นสุดมาสิ้นสุดในบัดนี้แล้ว นั่นรู้ชัดเจน ป่าช้าสิ้นสุดในบัดนี้แล้ว เวลากิเลสตัวสร้างป่าช้าไม่หยุดนี้ขาดสะบั้นลงไป ป่าช้าหยุด ไม่มาเกิดอีกแล้ว ไม่มาตายอีกแล้ว รู้ทันที

ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า สนฺทสิฏฺฐิโก ประกาศข้างขึ้นมาในหัวใจเลย นี่ละ ที่ว่าพระอรหันต์ท่านตรัสรู้ธรรมท่านไม่จำเป็นจะต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า สนฺทสิฏฺฐิโก พระองค์ประกาศให้แล้ว รู้ตัวเอง ผ่านพ้นเมื่อไรรู้ทันที นี่เราพูดถึงว่าให้มันมีข้อยืนยัน มันยอมรับกันทันที ดังที่ว่าฝ่าเท้าแตก ถึงขั้นมันเสียวมันเสียวเวลาลูบ ฝ่าเท้ามันออกร้อนเหมือนไฟลน ออกร้อนในฝ่าเท้า มานั่งแล้วมันก็ไม่หยุด ออกร้อน เวลามานั่งให้น้ำมันก็มารู้ความเจ็บปวดของตัวเอง ตอนนั้นไม่รู้ละ ฝ่าเท้าแตกเป็นอย่างนี้เอง มีพยาน ยอมรับ ความจริงเข้าถึงกันไม่มีใครค้านกัน ถึงกันแล้วยอมรับทันที ๆ

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้ละเธอ ๆ ขึ้นทันทีเลย ค้านกันได้ยังไง ก็เป็นอันเดียวกันนี่เอาอะไรมาค้าน ของอันเดียวกันค้านกันได้ยังไง ธรรมชาตินี้เป็นอันเดียวกันแล้ว หือ เป็นอย่างนี้ละเธอ ๆ ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละเธอ ๆ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละเธอ ๆ เป็นอันเดียวกันแล้วนั้น พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง ก็มันเป็นแล้วนั้น แต่ก่อนไม่เคยเป็น เป็นแล้วนั้น นั่นมันประจักษ์กับเจ้าของจะไปถามใคร สนฺทสิฏฺฐิโก ประกาศข้างขึ้นมาเต็มหัวใจอย่างนั้นละ

เพราะฉะนั้นเวลามันคันพิน อย่างน้อยก็วากวิกเสียบ้างอย่างเมื่อเข้านี้ ทั้งเทศน์ ทั้งจะเอาหมามาต้มยาเมื่อเข้านี้ละ มันกำลังโมโห หมามายุ่ง ใ้หยองนั้นละมายุ่ง ชอบมายุ่ง จะเอาหมามาต้มยากินบนธรรมาสน์ อย่างนั้นละพูดได้ทุกแบบเรา เราไม่มีอะไรขัดข้อง ในสามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรเข้ามาขัดข้องพูดได้อย่างสะดวกสบาย ๆ ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังกิริยาที่แสดงออก ดูฟังก็รู้อเอง ไม่มีอะไรเข้ามาผ่าน มีแต่ธรรมชาติ นั้นใช้กิริยาของวิมุติธรรมความหลุดพ้นโดยสิ้นเชิงแล้ว ออกมาใช้ต่อโลกสงสารที่มันกำลังสกปรก จึงต้องมีกิริยาสกปรกอันนี้ออกมารับกัน เข้าใจไหม

ถ้ามีแต่ธรรมล้วน ๆ แนบสนิทเลย ไม่มีอะไรสวยงามยิ่งกว่าธรรมอันนั้น แต่เวลา มาแสดงกับโลกสกปรก มันก็เป็นกิริยาที่สกปรกขึ้นมา ดีไม่ดีกำลังเทศน์อยู่นี้จะเอาหมามาต้มยากินเคยมีที่ไหน กำลังเทศน์แล้วจะเอาหมามาต้มยา นี่เทศน์ได้พูดได้ เทศน์ไปตามอรรถตามธรรมธรรมดา ไม่มีอะไรเข้ามากีดขวางเลย พูดได้อย่างสบาย พูดแล้ว

หายเจ็บหมดไม่เป็นอารมณ์ ว่าได้พูดหนักไปเบาไป ไม่มี ถ้ามีพูดไม่ได้นะ ชัดตรงไหน
รู้ทันที..ใจ ถ้าโล่งผางออกไปแล้วออกเลย ออกเต็มเหนี่ยวๆ เลย

นี่ละจึงอยากให้รู้เสียบ้าง เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธมันตายกันหมดแล้วหรือ
ถึงว่าอย่างนั้นซิ มันโมโห ธรรมพระพุทธรเจ้าประกาศบ้างๆ มานี้ทำไมมันไม่ดู ทำไมไม่
นำมาปฏิบัติตัวพอสงบร่มเย็นบ้าง มีแต่ฟันแต่ไฟด้วยกิเลสทั้งหมด ต่างคนต่างแบบ
เดียวกันหมดแล้วใครจะสอนใคร กิริยาออกมาอะไรมีแต่เรื่องของกิเลสเรื่องของโลก
ล้วนๆ ออกมาโชว์ โชว์อะไรประสาทองซี่ กิเลสก็เท่ากับซี่ ซี่โลก ซี่โกรธ ซี่หลง นั่นว่าไง
มันสะอาดสะอาดอันมาจากไหน วิเศษวิโสมาจากไหนเหมือนธรรมไม่มี อย่าไปแข่งธรรม
วันนี้ก็เทศน์หนักมาหลายตอนแล้วนะ จนกระทั่งถึงบัดนี้ ยุติละมันจะตายนี้ก็ดี

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz